

գային բառերը, ոճերը, ու անոնց գործ-
ածութեան կերպը սորվելու համար,
մանաւանդ հին ազգային մտածութեան
ու բացատրութեան կերպը, որ հիմա-
կուան լեզուաց բացատրութենէն շատ
տարբեր է: Հիներուն բացատրութեան
կերպը աւելի վսեմ ու համառօտ է.
իսկ հիմակուան լեզուաց, որոնց կարգը
դնելու է մեր աշխարհաբառն ալ, տը-
կար կտրրտուկ ու երկայնաբան է: Աս
պատճառաւ յունարէն ու լատիներէն
լեզուէ՝ գրաբառ թարգմանելը աւելի
դիւրին է քան թէ նոր լեզուներէ, ու
որոնց ոճերը կը կապեն ու կը պաշարեն
թարգմանչին միտքը՝ թէ որ աղէկ չը-
գիտնայ ազգային լեզուն, ու վարժած
չըլլայ հին նախնեաց ոճոյն: Ասոր հա-
մար հեղինակները ընտրելու է, որոնց
ոճը քաղցր, դիւրիմաց և քալուկ ըլլայ,
ինչպէս Եղնիկը, Եղիշէն, ու Աստուա-
ծաշունչին իմաստութեան, Յնընդոց,
Տորիթայ, ու ասոնց պէս ընտիր գիր-
քերը, ու անոնք ստէպ կարդալու է,
յատուկ ու աղէկ շարադրութեան ոճ
ունենալու համար: Եղեր են, ու կըր-
նան ըլլալ կարծողներ, որ մեծ ու
փառաւոր ածականներով և անսովոր
ոճերով ու բառերով աղէկ շարադրու-
թիւն ըլլայ. բայց բոլոր իմաստութեան
գրքին մէջ՝ այդ բառերուն ու ոճերուն
մէկը չիկայ, սակայն քնարերգութեան
պէս անոյշ շարադրութիւն մ'է: Մեր
բարեյիշատակ Ասկերեան Հ. Վրթանէ-
սը, որուն ատենը ոչ քերականութիւն-
ներ կային, ոչ բառգիրքներ, և ոչ տպա-
գիր նախնեաց գրքեր, ինքը Ս. Գիլքը
միայն ստէպ կարդալով, ու մեր ժամա-
կարգութիւնն ու շարականները բոլորն
ալ լատիներէն թարգմանելով, Մխի-
թարեան Ուխտին առաջին թարգման-
չաց մէկն եղած է:

Հ. ԵՂ. Վ. ՀԻՒՐԾԻԻԶ.

ՏԱՂ ԳԱՐՆԱՆ

Ահա եղև օրհնեալ գարուն
Արժանացաք անբաւ բարւոյն.
Երանի տա՛մ պիւլպիւլ հաւուն,
Որ թըմբեալ կայ վարդին սիրուն:

Վարդն է բացուեր մէջ պաղջանուն,
Համօրէն ծաղկամբ գոյնզգոյն.
Պիւլպիւլն է տիւանէ մէճլուն,
Վասն այն զմայլի վարդին սիրուն:

Երևեցար ի մէջ յայգոյն,
Զէտ արուսեակն առաւօտուն.
Ծագէ ի վերայ պիւլպիւլնուն,
Վասն այն զմայլի վարդին սիրուն:

Տիպն է վարդին նման արիւնոյն.
Յօղն իջանէ առաւօտուն.
Բացուի տերեւն քաղցրիկ յօդոյն
Վասն այն զմայլի վարդին սիրուն:

Ի ճղին բազմի վարդենւոյն.
Միշտ սպասէ բացուիլ զօնճանուն
Կարմիր սպիտակ երանգ գունոյն.
Վասն այն զմայլի վարդին սիրուն:

Քաղցր եղանակ պիւլպիւլներուն.
Երգին զանազան գոյնզգոյն.
Ի սիգ հանդարտ շնչել հողմոյն.
Վասն այն զմայլի վարդին սիրուն:

Է՛յ իմ եղբայրք և հայրք սիրուն
Չայնակցեսցուք զհետ պիւլպիւլնուն.
Յիշեմք զԱւետիքն Կարպոսուն
Եւ մեք զմայլիմք միմեանց սիրուն:

Նաղելի պարոն Խաչատուր,
Աւետիքէ՛ որ եմ քեզ հիւր.
Ընկալ զերգս այս աստուածատուր,
Յօղես ի քեզ Հողւոյն աղբիւր:

ԱԽԵՏԻՔ ՊԱՏԻՄԱՐՔ